

es saig

PRENSA
COMUNITAT

D'ALGAIDA

nº 46

Octubre de 1.984

preu: 65 ptes.

SA PLAÇA D'ALGAIDA UN DIA QUALSEVOL. UN DIBUIX DEL NOSTRE COL.LABORADOR TONI MAS QUE FA POCOS DIES HA ESTAT OBJECTE D'UNA DELICADA OPERACIÓ DEL COR DE LA QUAL S'ESTÀ RECUPERANT SATISFACTÒRIAMENT. LA NOSTRA ENHORABONA DE PART DE TOTS ELS QUI FEIM ES SAIG.

Editorial

ALGAIDA, PINA I RANDA

Potser sigui inevitable que una persona, un poble, un país que viu dins l'àrea d'influència d'un altre més gran i més poderós se senti explotat i dominat. Moltes vegades hi ha motius sobrants per sentir aquesta impressió perquè realment es tracta d'un cas d'explotació. Altres vegades existeix aquest sentiment encara que no hi hagi causes objectives que el justifiquin.

Ara bé, és indubtable que sempre depenem, que estam condicionats, que formam part i estam lligats a un conjunt superior. Per tant, es tracta de trobar unes fórmules que facin més justa i equitativa aquesta dependència ja que no és possible eliminar-la.

Pel que fa a un poble, sembla que la fórmula que s'ha d'aplicar és la de l'autonomia, una autonomia que li permeti governar-se a si mateix i li doni la possibilitat d'una lliure actuació dins l'organització a la qual pertany. El problema de fins on pot arribar aquesta autonomia i en quins nivells s'ha de donar és molt difícil de solucionar perquè, entre altres coses, hi ha un xoc d'interessos i les parts en conflicte van a defensar les seves conveniències.

Aquestes consideracions vénen a propòsit per comentar el cas d'Algaida, Pina i Randa, és a dir, el cas d'un municipi on un nucli de població més gran en té dos de més petits que depenen d'ell políticament, administrativament i econòmicament. Es tracta d'una situació delicada en què és molt fàcil que es produeixin malentesos, queixes i, potser, injustícies. De fet, tots hem sentit protestes de pineros i randinos en el sentit que els algaidins només es preocupen d'anar-hi a cobrar els impostos i a cercar-hi el vot quan unes eleccions, però no d'estudiar i solucionar els seus problemes.

Els problemes i les necessitats d'una comunitat els coneixen els membres d'aquesta comunitat. Per això defensam l'autonomia i voldríem veure-la aplicada en aquests casos. En quins nivells s'ha d'implantar? No pareix que sigui viable fer-ho en els nivells polític i administratiu: en un moment en què la tendència és la de mancomunar serveis, no seria raonable defensar-ne la dispersió. Encara que l'autogovern seria més just, podria resultar contraproduent per a ells mateixos des del punt de vista econòmic.

En canvi, lo que és senzill d'aplicar és una autonomia econòmica. L'Ajuntament té uns ingressos en relació amb el número d'habitants del municipi; rep unes pessetes per cada pinero i randino i és de justícia que aquests se'n beneficiïn, que revertesquin a ells una vegada descomptada la part que correspon al sosteniment dels serveis comuns. Una Associació de Veïns hauria de cercar i trobar el millor ús per als seus doblers.

La fórmula que propugnam no és original ni és nova. Però pensam que, aplicada a consciència, evitaria moltes incomprendions i discòrdies i seria bona per a l'entesa de comunitats que han de conviure.

Calaix de sastre

TRES HISTÒRIES PARAL·LELES

Primera història.- (Ha succeït, desgraciadament)

Dos joves han assassinat un turista en una de les nostres platges. Causa: el robatori per a l'adquisició de droga. Els mitjans de comunicació i les autoritats tremolen. La premsa estrangera ha denunciat el fet. Els turistes no voldran venir!... (Dos dies després). Els serveis policials han realitzat una brillant investigació. Els dos joves infractors han estat localitzats i detinguts. La premsa alaba l'eficàcia de la nostra policia. Les autoritats bufen, ja poden respirar tranquil·les. Continuaran venint turistes! Ja no es recorden del motiu del crim.

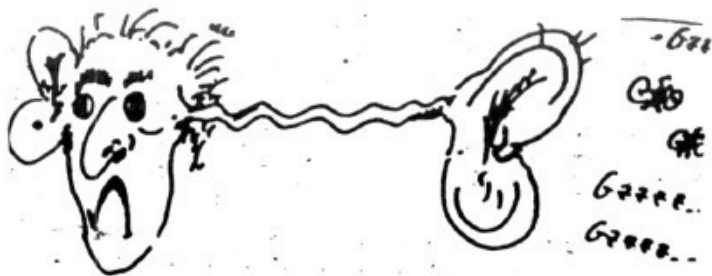
Segona història.- (Ha succeït, potser, en un poble veïnat. Me l'han contada per certa. I si no ho és, ho podria ser)

Ha arribat un oficial nou amb empena i ganes de neteja. Vol posar mà a una de les arrels del problema. Comença amb la detenció dels petits traficants. Se segueix estirant de la cadena. Pel poble es diu que hi ha involucrades persones honorables i respectuoses. Tothom tremola... (Poc temps després). Ja no se'n parla, de l'assumpte. No s'ha arribat a una de les arrels del problema.

Tercera història.- (Succeirà, desgraciadament)

Uns altres joves, els mateixos de la primera història, tornaran a robar. Tornaran a violentar qualcú. Unes autoritats, manejant estadístiques i números, diran que no ens preocupem. Els actes de delinqüència són casos particulars, insignificants dins la immensitat del benestar social. Unes altres autoritats diran que per posar remei a la situació s'ha d'actuar amb tota fermesa, amb mà dura sobre els petits delinqüents. I ningú no arribarà a les arrels del problema.

m'han dit que diuen

Hem sentit a dir que es pineros sempre se queixen d'aquest Sord: quan parla d'ells perque en parla, i si no, perque no en parla. Però què voleu que fassem si sempre en sentim qualcuna? Com sa que mos digueren des darrer plenari de s'Ajuntament: un des dos concejals pineros (com sabeu, tenim dos concejals de Pina) se va queixar de que aquest estiu es camions que van a cercar aigua feien massa via per dins es poble i com que hi ha al.lots que juguen pes carrer s'hauria de posar remei: un disc de fer poca via o qualque cosa per l'estil. S'altre concejal va fer un comentari més o manco: "Jesús! Per quatre al.lots!" No direm quin va dir una cosa i quin s'altra, ja ho aclarirà qui vulgui.

Seguim a Pina. Es dia que començaren ses festes només hi havia una bandera en es campanar: sa de s'Estat espanyol. Se veu que es nostro Ajuntament ho té clar en això de ses banderes. Menos mal que un des regidors pineros (tampoc no direm quin) va fer passes i posaren sa de sa Comunitat Autònoma.

I podem seguir a Pina. Mos deia un que un regidor d'Algaida (responsable de s'àrea de cultura -cultura?-) els va prometre es nom d'un carrer de Pina pel P. Munar i es nomenament de fill il.lustre. I per ses festes no hi va haver res, ni tan sols hi va haver el P. Munar. Per cert que a l'ofici des dia de sa festa dels Sants Metges, segons mos han dit, no hi va assistir ni es batle ni cap regidor d'Algaida. I que no és guapo, això? Encara podríem seguir amb ses festes de Pina, però només n'hi afegirem una: sa Banda Municipal en va venir ben empenyada perque es dia que hi anaren no varen tenir cadires i hagueren de tocar de drets. Ja ho val!

Es caçadors són també un poc com es pineros: si en parlam se queixen de que els feim es comptes, i si no, també. Però ara com que ja no fan sopars (no sé que va passar amb un xot o dos que no tengueren freixura) no sentim a dir quasi res. Lo que sí volem recordar són es comentaris de molts de caçadors que diuen que quan obriren sa caça de ses perdius ja no en quedaven. Un comentava que n'hi havia més l'any passat quan tancaren sa caça que enguany quan l'obriren, i això que n'havien amollades i havien criat. A lo millor aquests exageraven un poc, però cosa hi ha d'això.

Tot es poble sap que es nostre rector, en Toni, se'n va anar de vacances. Ni ell mateix podia pensar que fes tanta falta en es poble. Però lo que va aixecar molts de comentaris, i de tot color, fou una "bandera" vermella que qualcú posà a dalt des campanar. No podem repetir totes ses versions que en sentírem, (i n'hi ha de ben enrevesades); només donarem sa solució: era un "punt de referència" d'uns topògrafs que prenien mides des de Randa, i que no pensaren a llevar-la. D'altres comentaris sobre es rector són tan infantils o propis de gent tan curta que val més no parlar-ne.

Es futbol ha partit ja, amb mala sort, però ha començat, que és lo que importa. A pesar des resultats, sembla que sa Directiva a cada reunió sopa, i així és sa manera de que acudesqui tothom. I és que en parlar de "teca" tots en som; i si no mirau es diumenge que rifaren una porcella en es camp de futbol: abans de començar es partit ja no hi havia billets.

Es que ara donen senyals de vida són es Socis Fundadors. I ho fan bé: convoquen una reunió i un sopar. Aquesta és s'única senyal de vida de tot l'any, i és un sopar. Perque de ses converses amb s'Ajuntament aquest Sord no n'ha tornat a sentir parlar. (A veure si és que ha tornat més sord, encara).

Tampoc hem sentit comentaris des començament de curs de Ses Escoles, i això és bona senyal. Bé, sí que en sentirem un, anecdòtic: un mestre nou va començar es curs explicant ses teories d'En Darwin. (Es qui ho deia ho feia en pla de crítica). I així mateix és curiós que n'hi hagi que critiquin una explicació sobre ses teories de s'evolucionisme, (que s'homo ve de sa moneia) quan l'any passat per tot el món es feren exposicions i conferències sobre aquest tema amb motiu des centenari de sa mort d'En Darwin.

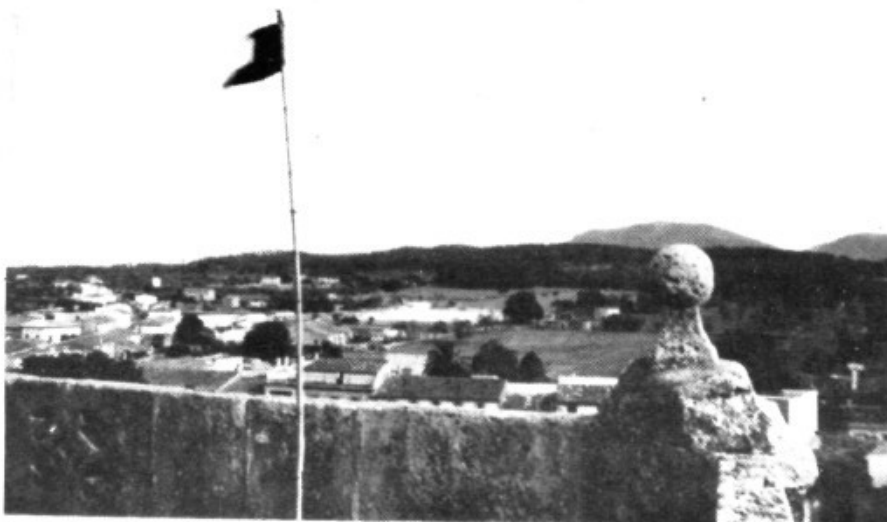
I què me'n deis de s'Ajuntament? Ja hi tornam a esser! Lo que se diu fer coses, no en fan moltes, però dobbers diuen que en tenen molts. I no és raro, si no fan res... Es camí de Sa Talaieta està igual, però hem sentit a dir que s'Ambulatori pes metges està a punt de fer-se. Lo que no sabem és on viurà es secretari des poble (si qualque dia n'arribam a tenir qualcun en sèrio) si fan s'ambulatori a ca-seva.

N'hi ha que troben que podrien comprar un cotxe o una altra furgoneta. Així en tendriem una per cada municipal i al manco els tendriem entretenguts, entre fer-los nets, anar-los a cercar de sa portassa, anar a posar benzina, dur a passejar es batle i es concejals... Perque lo que és sa circulació i aparcaments, no ha millorat d'allò més amb dos municipals. Això sí, hauran creat un nou lloc de feina, cosa que sa fàbrica d'asfalt no arribà a fer.

Ca's Padrins no sabem com arribarà a acabar (si és que s'arriba a començar qualque cosa), però lo que sí s'ha aconseguit és crear un ambient entre es vells que ja voldriem molts de més joves: jocs de cartes, tertúlies, excursions per Mallorca i fora Mallorca, sopars,... Es dia que partien cap a sopar en es Foro de Mallorca molts de joves recomanaven als seus pares: "Alerta a menjar i beure massa...!" Qui mos ho havia de dir! Sempre havia estat al revés.

N'hi ha que tenen bona memòria i un se'n recordava des "Bolletí Informatiu" de s'Ajuntament corresponent a l'any 1.983. En es capítol de "Subvencions" n'hi havia una a favor des Cossiers de 30.000 ptes, i ningú les ha vistes, i aviat farà un any. Perque aquesta subvenció es va aprovar a una sessió de dia 29 de desembre. Menos mal que no fou dia 28... Es Cossiers no saben si qualcú les ha cobrades per ells o què passa. Lo cert és que enguany han ballat per Sant Honorat i Sant Jaume sense cobrar cap duro; no com altres que cobren subvenció i un tant per actuació.

Un Sord

Aquest és el famós pa-
daç, drap o bandera que
tants de comentaris i elu-
cubracions ha suscitat.

Mirau si basta poca
cosa!

SOLCAR

PER UN DRAP VERMELL AL PUNT MAJOR DEL MEU POBLE

Deixau-me, amics estimats, pujar també jo al joc imaginari de somniar bondat enfront a maldat, generositat envers avarícia, solidaritat contra individualisme.

Deixau que cerqui els colors blaus del nostre cel i que el meu cor hi posi el blau més fons de la mar mediterrània i el verd que encisava els meus ulls a les valls i muntanyes pirinenques.

Deixau-me arribar dalt el campanar i agafar amb tots vosaltres el drap encantador de tots els nostres delits.

Deixau-me voleiar el so convidadís de les paraules i entrar amb elles pels portals que responen al toc d'amic.

Deixau-me, novament, dir la Bona Paraula: VISCA LA IMAGINACIÓ!

---Crec que tot Home,
crec que tot Poble

- . necessita conrar la vida diària amb la confiança que anam trobant i donam,
- . necessita superar cansaments i dificultats amb la mà amiga que et convida a seure,
- . necessita arraconar enveges i gelosies amb la generositat que oblida.
- . necessita perdonar rancors i travetes amb el bon humor de la rialla fresca,
- . necessita trescar entre mitges paraules amb la claredat sincera d'unes paraules,
- . necessita deixar beneitures mesquines per arribar a les necessitats punyents de tants homes i dones,
- . necessita enterrar els déus que ens feim per dominar uns altres per creure en el Déu pels Homes.

---Ho necessit tant que em fa un rabier de l'ànima trobar-me amb tanta imaginació malaltissa que sols treballa per causar dany. (Això sí, i dit ben clar i amb totes les lletres: sempre cerca el seu benefici i el seu profit!)

Ho necessit tant perquè sense imaginació no sabria on para la meva petita esperança.

Ho necessit tant perquè sense imaginació digau-me com podria continuar estimant.

Ho necessit tant perquè sense imaginació no podria confiar, ja, en ningú.

Ho necessit tant perquè sense imaginació com Déu hagués gosat creure en l'Home.

Per això, bona companya, germana imaginació, queda't sempre al punt major de tots nosaltres com a Poble.

L'HERPES ZOSTER:

És una malaltia infecciosa produïda per un virus, la qual pot apareixer de forma espontània, però sol estar afavorida per intoxicacions, infeccions i per tots els processos que alteren l'estat general de l'organisme.

La produeix un virus idèntic al de la varicela; per això la immunitat que s'adquireix durant la infecció enfront del virus de la varicela podria explicar el fet que sigui poc freqüent contreure l'Herpes Zoster a l'edat adulta.

Sol aparèixer més freqüentment per la primavera i la tardor i afecta més sovint les persones adultes que no patiren la varicela durant la seva infància o no en foren vacunades.

Normalment comença amb un període de 3 a 4 dies amb un malestar general, febre i punyides a la zona on després apareixeran les lesions, que són unes petites vesícules o bòfegues que contenen un líquid clar; s'agrupen en forma de raïm seguint el trajecte d'un nervi. Després, durant 12-14 dies, solen aparèixer rebrotos successius que per regla general curen a la fi de dues setmanes i en un 50 % de casos deixen cicatrius.

Tot això que hem dit sol anar acompanyat de dolor neuràlgic, com una espècie de coïtja; generalment aquest dolor és lleuger o inexistent en persones joves, encanvi quan es tracta de persones d'edat avançada sol ésser molt fort.

Les lesions regularment apareixen només fins a mig cos, acabant brusquement a la línia mitja, si bé pot haver-hi vesícules aberrants col.laterals.

El lloc de més freqüent localització és la regió toràcica.

Podem destacar l'Herpes Zoster de localització cranial per la seva violenta sintomatologia (dolor) i perquè en ocasions pot produir alteracions oculars. Hem de tenir en compte que l'Herpes Zos-

ter pot afectar tots els nervis cranials excepte l'olfactiu i l'òptic.

La complicació més freqüent és la neuritis postzoster. És per això que el tractament ha d'anar dirigit a intentar prevenir les infeccions; una vegada que s'hagi produït, s'han de limitar les manifestacions amb medicaments antivirals i substàncies d'aplicació tòpica sobre les bòfegues i intentar prevenir la neuràlgia postzoster.

Alexandre Pizà.

LA CASA SOLARIEGA DE LA FAMILIA SERRA

Coincidint amb el Bicentenari de la mort de Fray Junípero Serra, s'acaba de publicar aquest interessant llibre, obra de Fr. Salustiano Vicedo, O.F.M., dins la Col.lecció "Petra Nostra".

L'autor presenta un treball exhaustiu de quantes dades ha recollit durant uns quants anys d'investigació referents a la família del P. Serra i la casa on va viure. Es tracta d'una obra molt completa de 274 pàgines de text amb 34 il.lustracions (Preu: 400 ptes).

Pel novembre es publicarà també l'obra "Escritos de Fray Junípero Serra", preparats igualment pel P. Vicedo i presentats en 5 toms amb 1.394 pàgines i 30 il.lustracions (2.000 pts).

Per comandes: Pares Franciscans. Petra. Llibreria Selecta. Palma.

Rondalla

Heu de creure i pensar i pensar i creure que el nostre rei jove i xalest ho estava passant molt però molt malament i podeu comptar que en tenia ben poca de xerrera i d'alegria. Els adianencs ja estaven avesats a no veure'l quasi mai pels carrers però ara, tan capficat estava, que manco el veien perquè, si hem de dir la veritat, no sortia mai de Palau. Podeu creure que els coneixia ben poc als seus súbdits i els seus súbdits ben poc a ell, fins i tot n'hi havia que no l'havien vist mai.

I quina era la causa d'aquest capficament? Molt simple, tenia mal, sí, mal; però era una casta de mal que no se cura ni amb unguents ni amb pegats foradats ni amb les herbes màgiques del gran bruixot. Era un mal molt dolent. Ni els metges de la cort ni els savis més savis de tot el regne no l'havien pogut esbrinar ni trobar-ne el remei. En canvi, el propi rei jove i xalest sí que ho sabia quina era la causa del seu mal, però ho duia ben amagat i feia creure als metges que hi estava ben malalt. I els pobres metges cerca que cerca un remei, no sabien que la malaltia del nostre rei jove i xalest eren remordiments de consciència que li roegaven les entranyes com si fossin un cuc malavidós.

Havia enganyat al poble, li havia fet promeses i fins ara no n'havia complert cap ni una. Però no penseu que fos això que el posàs nerviós, no; això li era ben igual. Ara l'havia feta més grossa, havia venut per dues dobles de vint totes les terres del terme d'Adiaga amb el consentiment dels seus ministres que li deien amén-amén i li anaven cou-cou perquè hi veien un gran negoci; i amb l'oposició ferma dels bons ministres que, els pobres, quasi no tenien ni veu ni vot. En aquestes terres s'hi havien començat a construir casetes i més casetes, cases i més cases sense ordre ni concert; ja quedaven ben pocs pinars i ben poques terres de conreu, tot estava ple de casetes. Podeu comptar que molts de pagesos se n'havien hagut d'anar a unes altres terres o passar a viure a dins Adiaga i fer l'ofici d'artesans. El rei no havia volgut escoltar les seves queixes ni res de res.

Lo bo del cas era que ja no podia tornar arrera, tot havia anat massa de pressa i ara ja era tard. Pobre rei vell i remolest, perdó, jove i xalest! No és estrany que en tengués de mal amb tot aquest bagatge.

Amb això, un dia s'hi va presentar la jaia Urbanda, que feia estona que en tenia ganes, i sense pensar-s'ho dues vegades el va escometre:

-Senyor rei, -li va dir- encara ho podem arreglar si voleu.

-I ara? -va dir tot remolest el rei jove i xalest-. Que heu perdut res per aquí? Ningú no vos ha enviat a demanar. I a més, no hem de menester saber res d'una jaia com vós. Au! fora, a donar consells i a comandar a una altra banda. Aquí, l'únic que comanda som jo i prou.

La jaia, que anava ben decidida a compondre tot el que pugués d'aquell desgavell, no va tenir més remei que utilitzar les seves arts màgiques perquè el rei l'escoltàs i fes tot el que calia per aturar aquella invasió d'asfalt, ciment, uralita, totxos i mal gust. El paisatge, ho podeu ben creure, havia quedat ben trist.

El rei, encantat com estava per la jaia, va fer unes dictes on es prohibia construir més cases i decretava l'esbucament de totes les que no fossin així i així.

El poble va quedar astorat davant d'unes mesures tan enèrgiques, no s'ho creia. N'hi havia molts que botaven d'alegria i d'altres que es pegaven tocs pel cap perquè es creien haver fet el gran negoci especulant i n'hi havia que no deien res.

La jaia se mirava l'endemana d'una de les grans finestres de Palau mentre esperava que al rei li passàs l'efecte de l'encanteri. N'estava ben satisfeta del que havia fet i... conte contat ja s'ha acabat. Jaia, jaieta, et demanam que es faci realitat. Amén.

EL PROBLEMA DE L'ELECTRICITAT

A Algaida estam tots curats d'espants, ja no mos immutam per res. Que no hi ha aigua? Bé, idò no en tendrem. Que els sectors del poble sols tenen aigua -si hi ha sort- un dia a la setmana i els de Ses Maioles tres dies seguits? Callam, com sempre. Que l'Ajuntament no se preocupa de fer millores infraestructurals pel poble? Paciència. Tot ho aguantam.

Algaida és un poble que està molt mal equipat d'infraestructura, per ventura no hi ha altre poble en tot Mallorca que estigui tan malament; funciona com un poble del segle passat.

El dia de Sant Mateu, quan es va apagar el llum, un deia: "Només comença a tro-nar i ja mos quedam a les fosques". I l'altre li va contestar: "Deu esser per s'o-lor, perque encara no n'he sentit cap de tro".

El subministre d'electricitat al nostre poble és un més dels molts de problemes que hi ha per resoldre; les instal.lacions estan molt malament i no se fa res per arreglar-ho. El que passa és que ja hi estam acostumats, però no és normal que s'apagui tantes vegades el llum o que a les hores punta els televisors, geleres, fluorescents, etc. no vagin bé; tot això és degut a unes instal.lacions deficientes.

El que és normal i lògic és que tot poble tengui dues vies de subministre elèc-tric, per si una falla poder donar subministre per l'altra. A Algaida no és així, sols tenim una línia que ve des de Llucmajor; quan aquesta falla, ja no hi ha alter-nativa. Caldria que arribàs una altra línia d'un altre lloc, però no, no arriba. D'on ha de venir? Això ja són qüestions tècniques bones de solucionar; el que és difícil és que hi hagi un interès polític per arreglar-ho i això correspon a les nostres autoritats, a l'Ajuntament. Què ha fet el nostre Ajuntament? De moment, pareix esser que res.

En quant a les instal.lacions internes, per alimentar a tot el poble només hi ha quatre transformadors que subministren el corrent per unes línies velles i sobre-saturades, on les distàncies són massa llargues i això fa que els usuaris del final de la xarxa tinguin poca tensió i els de devora els transformadors en tinguin mas-sa; els primers cremen els motors, els segons fonen les bombetes. Aquest problema, si l'Ajuntament volgués, seria fàcil de solucionar. És necessari dividir el poble en sectors més petits, que hi hagi més transformadors, que se renovin les línies i que no siguin tan llargues; d'aquesta manera s'aconseguiria una uniformitat de tensió als receptors, és a dir, als usuaris.

Del mal subministre de corrent al nostre poble no només en té la culpa l'Ajun-tament, sinó també la companyia subministradora, G.E.S.A., perquè de vegades, pa-reix esser que se'n despreocupa. Fa devers un mes que va fallar una fase del trans-formador del carrer de Sa Quarterada, devien esser les set de l'horabaixa, es va avisar a avaries repetides vegades i G.E.S.A. no ho va arreglar fins l'endemà de-matí. Com a conseqüència d'això se varen cremar motors de geleres i d'altres apa-rells elèctrics.

L'Ajuntament el que ha de fer és preveure les necessitats del poble i fer les passes pertinents perquè G.E.S.A. doni un bon servei.

Andreu Majoral

EN TANO: un glossador algaidí

Entre papers antics vaig trobar uns versos d'un vell glosador algaidí que crec interessant donar a conèixer i comentar breument.

Les gloses es varen compondre a l'època de la guerra contra el Francès (1.808-1.814) i són una crida a prendre les armes per lluitar contra França, que, segons el glosador, "ha abandonada / sa llei de nostro Senyor" i ha perdut "sa llum de la Fe". Pobres francesos, als quals "l'Assemblea els agrada / perquè dóna llibertat"! Aquesta és la interpretació que de la Revolució Francesa es devia haver escampat entre el poble mallorquí. Així quedava justificada la presentació de la guerra contra el francès com una croada: és l'Església qui demana ajud ("sentireu Cristo qui crida / una crescuda partida / per matar es contraris seus").

Tenim, per tant, aquestes gloses localitzades en el temps dins uns petits marges. Ara bé, qui era l'autor? Només ens diu que el seu malnom era "Tano", que no tenia estudis i que estava orgullós de formar part de les Milícies Urbanes que es crearen durant aquesta guerra. A partir d'aquí, tot quant diguem són suposicions. A documents de l'Arxiu Municipal d'Algaida de finals del segle XVIII hi trobam un Joan Crespí "Tano". A un cadastre de cap a l'any 1.800 hi figura la viuda de Bernat Crespí "Tano" com a propietària de mitja quarterada de terra al Camp Gran. I als establiments de Punxuat de l'any 1.836 un "Miquel Crespí 'Tano', fill de Bernat i de Margalida Mulet" va establir sis quarterades, dues de pinar i quatre de conradís. El que es dedueix dels documents amb tota seguretat és que el nostre autor era de família molt humil.

No coneixem cap altra obra seva, però la que vos oferim demostra una certa seguretat en la versificació: els versos estan ben construïts i agrupats en estrofes que van de quatre a set versos. Són unes gloses que evidencien en el seu autor un hàbit i una pràctica d'aquest art.

La nostra transcripció es limita a regularitzar l'ortografia, però pel demés és fidel al manuscrit. Mantenim, per exemple, les vacil·lacions en l'ús de l'article "el" i "es" i en les formes dialectals que utilitza.

Cobles de la temporada
compostes per un Urbano
d'Algaida, qui se diu "Tano",
qui cap lletra ha decorada.

No hem de tèmer a morir
per defensar nostra Mare;
a França un plet hi ha ara,
que la volen destruir,
i noltros hem d'assistir,
manat de lo Etern Pare.

I així no temeu, Fadrins,
anar investir a França,
que el Rei de dir no se cansa
que en ningú té confiança
sinó en noltros Mallorquins.

Gent leal i voluntari'
envien a demanar
per la Iglésia defensar
que això és lo més necessari.

A on ets, Cristiandat?
Com tens tanta paciència?
Déu mos demana assistència
per guardar es lloc sagrat.

Mos mana que assistiguem
a la Iglésia nostra Mare;
si no la defensam ara
pens que mos ne penedirem.

La Iglésia veig endolada
perquè se disminueix,
no té pecat ni mereix
de l'Home ser castigada.

A França no hi ha claror
que la Iglésia despedesca,
no deixa que no patesca

el Fill nostro'n Redemptor.

Es francès ha abandonada
sa llei de nostro Senyor
amb tal ràbia i furor
que espanta sa nostra Armada.

A on ets, llum de la Fe,
qui daves claror a França?
Penjava prim sa balança
per Espanya perdre-sè.

Nom de Déu dolç i amat,
a França no tens posada,
la Santa llei han borrada
i l'Assemblea els agrada
perquè dóna llibertat.

A Nostramo han trepijat
i sa llei han destruïda;
Déu i el Rei mos hi crida
i la Iglésia qui convida
tota la Cristiandat.

Aquells antics fonaments
de les Catedrals de França,
allò era l'esperança,
auxili i confiança
per guardar los Sagraments.

Segon nom de tres persones,
Tu qui et vares incarnar
per tot lo món rescatar
de lo més alt pots cridar:
Ara conec, Cristià,
que la bona paga em dónes.

En defensa de la Fe
no tem a perdre la vida,
veig la Iglésia qui crida
una crescuda partida
per anar a defensar-la.

Alçau es cap, Germans meus,
i entreteui la oïda;
sentireu Cristo qui crida
una crescuda partida
per matar es contraris seus.

Matem tots los infaels
qui a la llei fan contrari;
ja deu esser necessari
com Ell crida de los Cels.

Es francès se riu d'Espanya
i dels altres Cristians;
Cavallers, dam-nos ses mans
meiam si seríem tants
com ell ne té en campanya.

En venir la primavera
no n'ha de romandre cap
de fadrí ni de casat,
el Rei ja heu ha determinat
i de cada hora mos espera,
si no sa llei verdadera
si tardam haurà acabat.

La Iglésia s'és acabada
i la llei se va perdent
en no acudir prestament
una gran còpia de gent
allà en el cos de s'Aramada.

Amb ses armes beneïdes
hem d'anar a pelear
i es nom de Déu gastar
fora pecats i mentides,
que això són obres seguides
per la Victòria alcançar.

Amb un cor ben acontrit
hem d'anar envestir a França
que Déu no farà tardança
si morim d'un cop de llança
de cobrir el nostro Esperit.

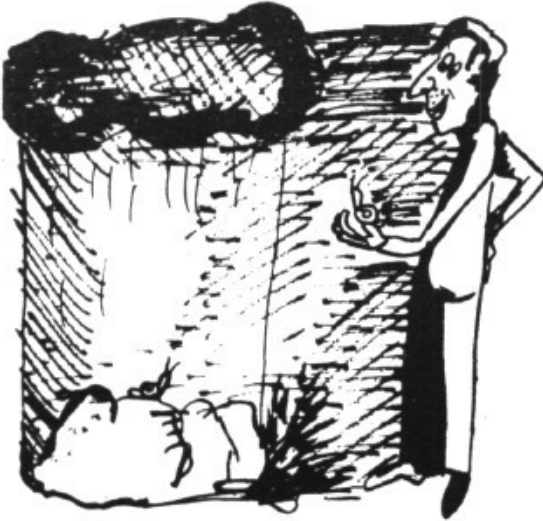
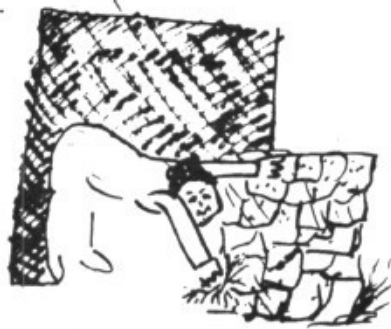
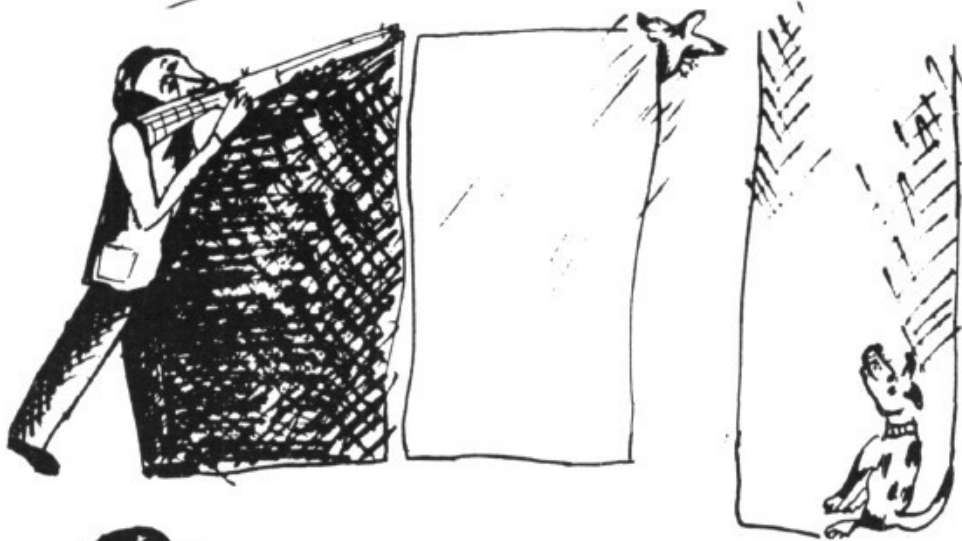
Encara hi serem a temps
d'anar-hi si el Rei hi dóna,
jo no hi som en persona
però hi som de pensament.

Per envestir es Francès
no hi ha tropa com la Urbana,
com el Rei no mos demana
ja és segur que no sap res.

Aqueixa partida he feta
i ningú m'ha donat res;
si mal dispost troben que és,
no és idea de poeta.

Per la introducció i transcripció: Pere Mulet.

Això era i no era un ciutadà que va venir a viure a Algaida, a foravila. I li va cridar l'atenció veure gent acotada, cercant per devora les parets o per dins els pinars. Després va aclarir de què es tractava: caçadors, caragols, espàrrecs, esclatassangs...I així és com ha plasmat aquella primera impressió.

DIBUIXOS:

Flanagan

Noticiari de l'O.C.B.

El pròxim dia 13, coincidint amb Sa Fira, celebrarem com cada any l'Assemblea General Ordinària al Local social a les 9 del vespre. Hi estau tots convidats i vos recordam que seguint la tradició hi haurà un sopar de germanor i el conjunt d'Algaida ens amenitzarà la vetlada.

EXPOSICIÓ: El dia de Sa Fira hi haurà al local social una exposició-mostra de ramellers.

EXCURSIÓ: Per dia 28 tenim programada una excursió. El dia de l'Assemblea concretarem el lloc i vos hi podreu apuntar. Els interessats podran donar el seu nom a:

Antònia Ma. Mulet
Jerònia Oliver "Perota"
Nofre "Rapinya"

L'Obra Cultural Balear ha elaborat una anàlisi dels quinze primers mesos de la política cultural del Govern Autònom amb un balanç final negatiu de cara a la normalització de la nostra llengua i cultura. Resumim i transcrivim part d'aquest estudi.

Es palesa la manca d'una política cultural clara, definida i coherent "que s'articuli amb la nostra realitat històrica, política i social". També és fàcilment comprovable l'absència d'una voluntat decidida de normalització lingüística a pesar de "la situació d'emergència en què es troba la llengua catalana a les Illes Balears en tots els aspectes i nivells: ensenyança, mitjans de comunicació social, administració pública, etc." Es insuficient l'aplicació del Decret de Bilingüisme, manca una Llei de Normalització Lingüística i no existeix una mínima coordinació entre els poders públics.

L'anàlisi posa de relleu la falta de col.laboració amb els mitjans de comunicació: premsa, ràdio, televisió, llibre, cinema, etc. Les dificultats que el Govern posa a la recepció de la TV3 de Catalunya n'és un dels exemples més significatius.

De la mateixa manera es podria parlar d'una ignorància de les entitats culturals, d'una deficient promoció del llibre, d'un retrocés en la política de biblioteques, d'una pobra o nul.la feina en vistes a crear una infraestructura teatral, musical, etc.

"Un balanç negatiu, un any perdut, un desencís creixent, una desesperança envers la nostra autonomia, un desencant en relació al que es podria fer i no es fa. I, si per una part hem assenyalat l'absència d'una política cultural per part del Govern Autònom, per altra part ens trobam amb una manca d'alternatives clares en aquesta situació per part de les diverses entitats, partits, etc. A més, la política cultural del Govern Central, del Consell Insular de Mallorca i de la majoria dels Ajuntaments mallorquins no resulta gaire encoratjadora dins aquesta perspectiva de la reconstrucció cultural".

I acaba dient: "Cal articular, per tant, un projecte cultural que sigui una veritable eina de crítica i de transformació, una eina d'alliberament individual i col.lectiu, una eina, en definitiva, d'alliberament nacional del nostre poble. Per dur endavant i construir aquest projecte cultural, la col.laboració de l'Obra Cultural Balear serà total".

PINA

Festes passades, coques menjades! Així és, emperò en parlarem un poc de les festes de Pina que enguany, encara que tard, han arribat per a tots els pineros i a més han coincidit amb les festes dels patrons Sant Cosme i Sant Damià. Han estat unes festes que creim que han agradat a tot el poble, hi ha hagut festa per a tots: pels nins, pels joves i pels grans i amb uns actes que volem recordar per la seva participació popular, que han estat els jocs pels al.lots, les carreres a peu on hi participaren massivament les dones, i el ball de bot, amb gran participació per part dels qui van a aprendre'n a ca ses monges.

Volem donar l'enhorabona als joves que han organitzat les festes per la feina que han fet a fi que tot Pina es pogués divertir. També hem de destacar la feina d' En Pere Oliver que va organitzar el primer torneig d'escacs de Pina; a veure si es consolida aquest tipus de troneig i es fomenten els escacs entre els nins del poble. Des d'aquí el nostre suport a aquesta iniciativa.

Començaren les festes amb la Banda de Música d'Algaida, que va interpretar un variat repertori damunt sa Plaça, arrabassant l'aplaudiment del públic. Llavors hi hagué la berbena amb torrada de llengonissa i botifarrons, molt concorreguda.

El diumenge les carreres a peu i de cintes, la jinkama i jocs variats pels al.lots, amb molta participació dels nins. També hi hagué tirada de guàtleres per tiradors locals; quedaren pocs caçadors sense tirar. Va quedar classificat en primer lloc en Guillem Fiol i en segon en Joanet "Pollensí". El vespre hi hagué comèdia, molt ben interpretada pel grup de s'Alqueria Blanca que posà en escena l'obra "Bon viure, no treballar, no pot durar", que va fer les delícies dels pineros. Molt bé pels comediantes.

El dia de Sant Cosme i Sant Damià, el dematí, hi hagué missa solemne concelebrada per 11 capellans i va predicar el sermó en Miquel Deià. Hi va assistir molta de gent que no cabia dins l'església. A la sortida, damunt sa Plaça, hi hagué refresc per tothom i llavors es va improvisar ball de bot per les balladores que va durar fins a les dues. L'horabaixa hi hagué carreres a peu i el vespre ball de bot a càrrec del grup des Pla de Na Tesa; també ballaren els qui en sabien i els qui volgueren.

Durant les festes es va disputar el primer Torneig d'escacs de Pina en les categories infantil i pels grans, que tengué molta participació. Dels al.lots quedà classificat en primer lloc en Xisco Servera i segon fou en Jaume Lliteras. A la categoria absoluta quedà campió del torneig en Pere Oliver, segon en Miquel Oliver i tercer en Joan Amengual.

En resum, unes festes que, com veis, foren un èxit; emperò no vos penseu que tot va esser perfecte. Noltros no ho som perfectes; n'hi va haver que veren qualche fallo: per exemple, el dia de Sant Cosme i Damià no vàrem veure el Pare Munar. No sabem si és que no va poder venir o que no el convidaren; tampoc vérem els metges d'Algaida i se'ls solia convidar. I en lo referent a les carreres a peu, en sentírem que deien que fa pep que tenint un xeremier a Pina no toqui a les carreres, que perden molt si no hi ha xeremiers; de totes maneres, això és una cosa ue no és d'enguany, ja fa bastants d'anys que no toca a Pina. Seria molt guapo que l'any qui ve hi fos.

Una altra cosa que jo no he vist mai a Pina són els cossiers d'Algaida i és una llàstima que uns balls tan antics i tan bells no els puguem veure a Pina; i no seria tan mal de fer, ja que són del municipi, és a dir, d'Algaida. Seria molt bo que per les festes populars o per los Sants Metges venguéssin. Els randinos

en aquest aspecte han demostrat que els aprecien més que noltros, ja que cada any van a Randa per les festes.

Xeremiers i cossiers serien dues coses més que els pineros podríem gaudir i apreciar per les festes i que no les tenim, senzillament perque no volem. O no és així?

Xesc Oliver

OBRES ILLEGALS ?

Camí de Son Garbí. Quatre xalets dins mitja quarterada.

Camí de Cas Brau. Finca de devers un cortó que fins ha poc era propietat de cas batle.

els lectors escriuen

Sr. Director:

Li agraiem que publiqui aquest escrit en el proper número de la revista ES SAIG.

El motiu de fer aquest escrit és per donar públicament la nostra opinió sobre el tema dels asfaltats dels carrers que darrerament han estat aprovats per majoria a l'Ajuntament.

Els carrers Antoni Maura, Campet i Sol han sofert una degradació deplorable que els ha fet gairebé intransitables. Una vegada arribats a aquesta situació, es podria aprofitar per deixar enlestits aquests carrers cara a un futur. En concret volem dir:

1. L'Ajuntament, abans d'asfaltar-los, podria promoure la instal.lació de conduccions d'aigües netes i brutes d'acord amb avantprojectes i pressuposts existents a la Casa de la Vila.

2. Això suposaria estalviar doblers que són de tot el poble i servir d'aigües netes a totes les cases, de cada banda, d'aquests carrers.

3. La intenció de la majoria municipal és de posar una capa asfàltica d'un gra pat de centímetres que pujarà a més de 2'5 milions de pessetes. Aquesta inversió convé pensar-la bé, ja que la instal.lació de conduccions serà una realitat obligada d'aquí a pocs anys. L'excusa i la pressa per aprovar aviat l'asfaltat d'aquests carrers sense un estudi seriós era que l'empresa BAYOPSA havia oferit un petit descompte, i també que s'havia de fer necessàriament durant el mes de setembre. Actualment som al mes d'octubre i no hem vist cap màquina.

4. La nostra opinió és que convendria arreglar bé aquests carrers cara al futur i aprofitar aquest descompte d'asfalt per a l'entrada del carrer de Palma, que fa un munt de mesos que l'està esperant. La cosa més trista és que la majoria municipal no vol tenir una projecció de futur per al poble d'Algaida.

5. Per totes les raons anteriors, a l'hora de votar l'asfaltat d'aquests carrers nosaltres ens decidirem per l'abstenció.

Grup de regidors del P.S.M. Algaida, setembre 1.984

MOVIMENT

DEMOGRAFIC

DEFUNCIONS

setembre

Dia 3: Macià Oliver Juan, als 84 anys.

Dia 28: Guillem Vanrell Nadal, als 62 anys.

NAIXEMENTS

agost

Dia 30: Catalina Maria Oliver Vidal, filla d'Antoni i Antònia Fausta

setembre

Dia 3: Antònia Maria Gelabert Trobat, filla de Gaspar i Catalina.

Dia 20: Maria del Carme Torres de Aro, filla d'Antoni i Ma. del Carme.

PASSATEMPS

TRENCACLOSQUES

En Joan i en Pere són dos germans bessons. Un d'ells -no sabem quin- sempre que parla diu mentida, mentre que l'altre sempre diu la veritat. Un dia me vaig acostar a un d'ells i li vaig preguntar:

-En Pere és el qui sempre menteix?

-Sí -em va respondre-.

Amb quin dels dos bessons vaig parlar, amb en Joan o en Pere?

SOLUCIÓ: Vaig parlar amb en Joan. L'explicació és ben senzilla: davant aquesta pregunta, una persona, sigui mentidera o digui sempre la veritat, mai pot dir de si mateixa que menteix. (Si és mentidera perquè diria la veritat; i si diu la veritat perquè estaria mentint). Per tant, el qui va contestar no va esser el mateix Pere. En canvi, en Joan sí que podia respondre que era l'altre el mentider sense caure en la contradicció. Ara bé, està clar que no podem deduir quin dels dos era el mentider.

Fuga de vocals

S. F..N. .S S.NT. . .SS.NT.
. .S B.N. P'.S Q.. .N V.L F.R.
.N N. .SS.R .N M.LF.N.R
Q.. L. V.. . N. L'.NQ..NTR.
N. .M V.LDR.. M.R.R M..;
S.MPR. .ST.R ..X. C.M .ST.C:
N. M.S P.BR. N. M.S R.C
N. M.S J.V. N. M.S J..

Solució a la passada fuga de vocals:

L'any dotze tenguérem ais granats i mals d'enforçar i es qui no tenia pa va aprendre de dijunar o si no feia badais.

Tu me rentaves sa cara amb paraules i pocs fets: jo no et coneixia encara però ara sé qui ets.

V I C T O R V A L S
B M P O U E S M O E
R A I E R R D E D R
M M S P Ç I E U E R
O S Q S U A N E L A
R V I A E U R T F N
O E D L E T G E I O
N O L E L O A N S E
R N E M S T C H E G
U E V A R A F A V A

Sopa de lletres

Localitza el nom de 10 jugadors de l'Algaida, llegint en tots els sentits. Amb les lletres que sobrin llegireu horitzontalment un pensament i el nom del seu autor.

A U M A U R A S A
G A L M E S G A G
C N N B A L N I N
O E I S G Ç O M O
A R E T N O R P L
P M I F O R A M A
Y A O E E B L U L
S N A V R Ç L N L
V I I T O A I F I
O L L E S S O R V
O A L L E P A C U

Solució a la darrera sopa de lletres. Recordareu que es tractava de localitzar el nom de 10 prosistes i narradors mallorquins.

ESPORTS

PIPERS

Gran èxit des nostros pipers, primer com a organitzadors del Primer campionat de Balears de fumada lenta en pipa i en segon lloc per sa bona actuació de cada un dels integrants del Pipa Club d'Algaida.

Molta participació en aquest primer campionat a nivell d'Illes de fumadors desitjosos d'endur-se'n es primers llocs; per això va esser molt nombrosa la inscripció tractant-se d'una prova que comença a caminar enguany.

Però vet aquí que els primers llocs quedaren pels algaidins, tant en la classificació individual com a la d'equips.

Classificació individual:

1. Biel Amengual "Piula" 1 h. 58'
2. Toni Gomila "Llaneres"
3. Biel Tugores (Palma)

En quant a fèmines:

- 1ª Isabel Garcies (Palma)
- 2ª Francisca Perelló "Vistós"

I pel que fa a equips també quedaren en primer i segon lloc dos equips del Pipa Club d'Algaida seguits del Pipa Club d'Espanya.

Presidiren la fumada el President d'Espanya de fumadors Rafel Mates i ses primeres autoritats d'Algaida.

Enhorabona per l'èxit!

FUTBOL

A falta dels infantils (inicien sa competició dia 20) es futbol ha començat de bon de veres; ses competicions oficials ja s'han posat en marxa.

I hem de reconèixer que se podria haver començat millor enguany en quant a resultats. S'equip de regional, de tres partits disputats tan sols ha fet un punt, si bé s'han jugat dos partits a fora casa i ses derrotes han estat per sa mínima. Tots estarem d'acord que amb un poc més de sort i de punteria a hores d'ara podríem estar entre els primers.

Esperem que aviat es bon joc se traduesqui en gols i en millors resultats.

- Génova-Algaida 2-1
Algaida-Bunyola 0-1
Rotlet-Algaida 1-1

En quant als juvenils la cosa pareix més complicada. Ja vàrem dir que enguany són molt joves i s'ha de donar un marge de confiança perque comenci a donar fruit es jugar plegats i adaptar-se a sa categoria. De totes maneres esperam que amb il.lusió i ganes juntament amb sa disciplina de cada jugador se pugui millorar es resultats i, com a mínim, mantenir sa categoria.

- Pollença-Algaida 3-1
Algaida-Cardessar 0-3

Els qui han començat bé són es vells, bé, es veteranos, ja que de dos partits han aconseguit es quatre punts; a lo que pareix, es canvi de nom i de federació servirà per uns millors resultats i classificació.

- Construccions Ramonell-Autoescola Levante 1-5
Aut. Levante-A.Marin 2-0

I finalment, es qui de veres volen fer gros enguany són els infantils. De moment, amb es suport de sa directiva, es pares des nins s'han organitzat per ajudar al míster, en Tià de Gràcia, i col.laborar en desplaçaments i tota feina que pugui afavorir aquests al.lots que són sa verdadera lleavor des nostro futbol.

Amb s'ajuda de tots, especialment dels implicats, aconseguiem que es futbol d'Algaida sigui entreteniment, il.lusió, disciplina i, sobretot, companyerisme.

Joan Trobat

UNA XERRADETA...Ve de la darrera plana.

Un altre problema és que massa sovint sa nostra vida no és una alternativa a sa vida d'un jove avui en dia: cream molt pocs interrogants vàlids i moltes crítiques per a un jove.

L'Església ha canviat molt durant aquests anys i tots es canvis són mals d'assimilar. A més, es canvi de l'Església ha coincidit amb un canvi global de sa societat. I així, passa que molts de vells ja no entenen aquesta Església i molts de joves no la volen entendre.

De cara a sa gent jove, aquesta vida no té uns models als quals imitar: es capellà o es frare han deixat d'esser un mirall on abans sa gent s'hi veia reflectida.

Ara bé, jo no canviaria es Seminari d'ara amb es dels anys 50 quan hi havia 400 seminaristes, perquè lo important no és es número de gent. Es que formam l'Església no hem de caure en sa temptació de pensar que perquè som molts ja som millors. Ses èpoques de crisi com sa que vivim fan que sa gent senti més preocupació per aquest problema, se cerca

esser més autèntics i hem de pensar que no som un imà sinó que mos hem de guanyar sa gent.

-A més de tot lo que mos has contat, sabem que tens altres curolles de cara al futur. No és vera?

-Una de ses coses que més enyorava d'Algaida era es futbol i somiava tornar a jugar amb l'Algaida; feia anys que no jugava i enguany he tornat a fixar amb sa mateixa il.lusió de quan ho vaig deixar que tenia 18 anys.

I un altre projecte que tenc és de fer un Col.lectiu d'historiadors d'Algaida perquè sé que hi ha gent interessada, que li agrada sa investigació com a jo i que pentura tot sols no s'hi posen perquè els fa falta s'impuls inicial.

Desitjam molta sort a en Pere en totes aquestes activitats així com felicitat i èxits en la seva nova vida sacerdotal. I confiam que a partir d'ara pugui col.laborar encara més amb tots els qui gojosament treballam en aquesta modesta revista que és ES SAIG.

Margalida Puigserver

ES SAIG

Bolletí de l'Obra Cultural
d'ALGAIDA

mensual D.L. P.M. 495-1980.

dirigeixen: Delfí Mulet

Francesc Antich

administra: Llorenç Oliver

mecanografia: Mireia Mulet

fotografia: Joan Balaguer

dibuixen: Jaume Falconer

col.laboren: Andreu Oliver

Pere Mulet

Jaume Balaguer

Alexandre Pizà

Joan Trobat

Joan Mulet

Cat. Martorell

Xesc Oliver

Antoni Garau

Jerònia Oliver

Miquel Serra

Domicili: Rei, 1. ALGAIDA

Tel. 665042/272576

ES SAIG es responsabilitza només de l'Editorial.

Imprimeix: Apostol y Civilizador. PETRA.

CONSELL

INSULAR

DE MALLORCA

COMISSIO D'AGRICULTURA

La Comissió d'Agricultura del Consell Insular de Mallorca admetrà sol.licituds de subvenció fins el proper dia 15 d'Octubre referides a:

-Ramaders, per a graners de bestiar oví.

-Per a reparació i millora de molins d'extracció d'aigua, moguts per la força èdlica, per a ús agrícola.

-Centres d'Ensenyança, per a hivernacles i equips meteorològics amb finalitats docents.

una xerradeta amb...

- PERE FULLANA -

Aquesta xerradeta amb en Pere Fullana i Puigserver la realitzarem uns quants dies abans que fos ordenat sacerdot, però la llegireu després de dia 30 de setembre en què el bisbe de Mallorca haurà procedit a l'ordenació d'en Pere a l'església parroquial d'Algaida. Teniu en compte aquest detall i aquesta limitació amb què ens trobam.

Com tots sabeu, en Pere és frare de la Tercera Orde Regular de Sant Francesc des de 1.978 en què va emetre els seus primers vots.

-Mos podries contar un poc lo que ha estat sa teva vida durant aquests anys a partir de sa teva decisió d'esser sacerdot.

-És una vida molt lligada a s'activitat acadèmica ja que fins ara no he fet pràcticament res més que estudiar. Ho vaig fer durant dos anys al Seminari de Palma: estudiava teologia com a Postulant Franciscà mentre vivia a la Porciúncula. Després vaig fer un any de noviciat a Madrid i quatre anys a la Universitat de Comillas d'on guard molt bons records. Finalment he viscut dos cursos a Roma on he obtingut sa llicenciatura en Història Eclesiàstica a la Universitat Gregoriana i sa Diplomatura en Arxivística a l'Arxiu Vaticà.

-Durant aquests anys allunyat d'Algaida, has sentit molta d'enyorança i ganes de tornar?

-Sempre m'he trobat molt bé allà on he estat, especialment es darrers quatre anys a Madrid; de totes maneres, te trobes un poc desplaçat o trasplantat, no tant a nivell religiós com a nivell cultural. Com és lògic, sa meva gent m'estirava molt. D'ençà que es publica ES SAIG sempre l'he rebut (encara que amb un poc de retràs) amb una gran alegria i m'ha ajudat a mantenir es lligams i sentir-me més aprop des nostre poble.

-Què penses fer una vegada ordenat sacerdot?

-Sent una gran vocació i una gran atracció per sa tasca d'investigador,

d'historiador, però hauré de dedicar aquests anys a fer feina amb gent jove. Aquesta serà sa feina que faré en un principi a Campanet i també tendré sa comesa de coordinar sa Pastoral Juvenil des nostres col·legis; mentrestant, seguiré estudiant Història a la Universitat de Palma i fent escola a Inca.

-Què opines de sa crisi de vocacions que pateix l'Església actualment?

-A Mallorca un dels problemes és que sa gent en general viu bé i a un jove li costa molt deixar lo que té per entregar-se per a sempre a l'Església. Es mallorquí arrisca poc: comparat amb es d'altra gent, es caràcter mallorquí és molt poc decidit.

Un altre problema és que per una part te trobes amb "beatos", gent que sempre ha estat aficada dins l'Església fent feina en grups parroquials però que moltes vegades no han paït el món religiós; per altra, hi ha persones molt vàlides, que tenen uns valors molt clars, i que no veuen dins l'Església un camí per a ells; es tracta de persones amb moltes qualitats que no és que triïn es camí més fàcil, sinó un camí que per ells té més sentit.

Segueix a la plana anterior